

Arrest

nr. 273 907 van 10 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 21 december 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 februari 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Mohalem Akbar in de provincie Baghlan. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U verliet Afghanistan in 2014 omdat uw vader uw zus en zijn neef had vermoord na hen betrappt te hebben op een affaire. Hij schoof de schuld in uw schoenen omdat er anders niemand voor uw broers en zussen kon zorgen. Daarop maande hij u aan het land te verlaten. U vreest bij terugkeer ook problemen met de familie van de neef van uw vader, aangezien ze lid zijn van de taliban en boos zijn omdat hun familielid vermoord werd.

U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Griekenland en Italië naar Zweden, waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende en vervolgens ook drie jaar verbleef. Daarna vroeg u ook nog internationale bescherming aan in Duitsland en in Italië, waar u op 19 maart 2019 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. U verliet Italië echter zo'n 10 dagen later aangezien u er geen onderdak had, er geen medische hulp kreeg voor uw astma en het moeilijk had om er werk te vinden. Daarna reisde u verder door Europa en deed nog verzoeken tot internationale bescherming in Zwitserland, Frankrijk en Oostenrijk. Op 11 mei 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U maakt tijdens uw interview bij de DVZ wel gewag van geheugenproblemen en stelt dat u moeite heeft om zaken te begrijpen wanneer er veel lawaai is of wanneer er veel mensen aanwezig zijn. Ook krijgt u snel hoofdpijn wanneer iemand lang tegen u spreekt en heeft u dan moeite om het gesprek te volgen (Vragenlijst DVZ, vraag 6). Echter stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat u het niet zozeer lastig heeft wanneer iemand langdurig tegen u spreekt, maar enkel moeite heeft om te volgen wanneer er veel mensen tegelijkertijd tegen u spreken (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.2). U legt geen medische documenten voor met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat u uw asielmotieven niet naar behoren kan uiteenzetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, met name het antwoorddocument van de Oostenrijkse migratiediensten en het daarbij gevoegde document van de Italiaanse autoriteiten (landeninformatie, stuk 3), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting (CGVS, p.7) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn

geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

In de eerste plaats dient er te worden benadrukt dat u reeds tien dagen na ontvangst van uw verblijfsdocumenten besloot om Italië te verlaten (CGVS, p.6). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Echter beschikt u duidelijk wel over zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden daar u nadien uw reis verder zette doorheen Europa (CGVS, p.5-6) en in meerdere landen een nieuw verzoek tot internationale bescherming indiende (informatie administratief dossier, stuk 1).

Ook verkreeg u weldegelijk onderdak van de sociale diensten in Italië (CGVS, p.7). Echter voldeed dit niet aan u verwachtingen doordat uw medebewoners veel lawaai maakten en rookten (CGVS, p.6). Ook werd u er geslagen door verschillende personen en vroeg u aan de sociale diensten of u een ander onderkomen kon krijgen (ibid.). Dit was echter niet mogelijk en ze vroegen u naar een ander land te gaan (ibid.). In dit verband kan echter worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs aanbrengt van de situatie waarin u diende te leven, noch van de klacht die u bij de politie indiende nadat u geslagen werd (ibid.). Ook is het weinig aannemelijk dat de Italiaanse sociale dienst u nadat ze u wel documenten bezorgen zouden aanmanen om naar een ander land te gaan. Ten slotte dient in dit verband te worden opgemerkt dat u slechts zeer beperkte stappen zette om een nieuw onderkomen te vinden. U ging namelijk enkel naar de sociale diensten en probeerde op geen enkele andere manier aan onderdak te komen (CGVS, p.8).

Voorst stelt u ook dat u werk vond in Italië (CGVS, p.7, 9), maar u deze jobs door uw astma niet kon blijven doen (CGVS, p.7, 8). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u voornamelijk zwartwerk deed (CGVS, p.10) en dat u geen enkel initiatief nam om aan legaal werk te geraken of om werk te zoeken dat u ondanks uw astma wel zou kunnen uitoefenen. U deed namelijk geen beroep op organisaties of interimkantoren die u zouden kunnen helpen om aan werk te geraken (CGVS, p.10).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u in Italië zelf geen medische hulp heeft gezocht aangezien u noch een dokter consulteerde, noch naar het ziekenhuis ging (CGVS, p.8-9).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Verzoekschrift en stukken

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van *“de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de status van subsidiaire bescherming”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie een betoogt dat hij elementen heeft aangevoerd die zijn kwetsbaarheid aantonen alsook een zeer verregaande materiële deprivatie.

Verder citeert hij landeninformatie over de situatie van asielzoekers en statushouders in Italië.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker een niet-geinventariseerde stukkenbundel met landeninformatie.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

3.2. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat.

Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50).

De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, stuk 3, antwoord-document van de Oostenrijkse migratiediensten en het daarbij gevoegde document van de Italiaanse autoriteiten) blijkt dat verzoeker er op 19 maart 2019 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Er zijn geen indicaties dat hij thans in Italië niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker betwist dit niet en brengt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn, ingetrokken of beëindigd. Uit het AIDA-rapport waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, blijkt dat aan begunstigden van subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning wordt uitgereikt die vijf jaar geldig is (p. 145), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning, die hij in zijn bezit heeft (NPO, p. 3).

3.4. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren.

3.5. Uit zijn verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

3.6. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Teneinde de algemene situatie in Italië te beschrijven, citeert verzoeker landeninformatie, waaronder het AIDA-rapport van 2019, update juni 2020. Deze bijgebrachte landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor asielzoekers in Italië veelal moeilijk is op het vlak van huisvesting, tewerkstelling, gezondheidszorg en toegang tot sociale voorzieningen. Het moet hier evenwel worden benadrukt dat verzoeker reeds statushouder is, nu hij er de subsidiaire bescherming heeft verkregen, zodat de geciteerde informatie over asielzoekers niet dienstig is.

In dit AIDA-rapport leest de Raad dat begunstigden van subsidiaire bescherming zich vrij kunnen bewegen op het Italiaanse grondgebied, een reisdocument kunnen verkrijgen (p. 179), gedurende zes maanden recht hebben op opvang in het SAI-systeem (Opvang- en Integratiesysteem – *“Sistema di accoglienza ed integrazione”*) (p. 181), wat kan worden verlengd in uitzonderlijke omstandigheden (p. 182), dat er daarnaast wordt ingezet op integratie via het onderrichten van de taal, de fundamentele rechten en plichten vervat in de Italiaanse Grondwet, de openbare diensten en via een oriëntatie op de arbeidsmarkt (p. 183). Verder wordt in het AIDA-rapport beschreven dat begunstigden van subsidiaire bescherming dezelfde rechten hebben als Italiaanse onderdanen betreffende de toegang tot de private huisvestingsmarkt (p. 183), de arbeidsmarkt (p. 184), de sociale zekerheid en de gezondheidszorg (p. 185).

De Raad ziet niet in op welke wijze de situatie, waarin wordt beschreven dat begunstigden van internationale bescherming dezelfde rechten hebben als Italiaanse onderdanen, strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het loutere gegeven dat de financiële of materiële ondersteuning voor asielzoekers wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de status, maakt op zich geen schending uit van artikel 4 van het Handvest die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie blijkt dat statushouders in Italië na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus in beginsel zelf voor hun onderhoud moeten instaan nu zij, zoals hierboven reeds aangestipt, het recht hebben om daar te werken.

De landeninformatie die wordt geciteerd in het verzoekschrift laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in het AIDA-rapport, waaruit wordt geciteerd in het verzoekschrift, geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die verzoekt om internationale bescherming kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

3.7. In casu ligt de situatie voor van een alleenstaande man van 23 jaar. In zijn hoedanigheid van subsidiair beschermde verbleef verzoeker slechts 10 dagen in Italië. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat dit een zeer korte periode betreft en niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Italië uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Hij motiveert: “*u [beschikt] duidelijk wel over zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden daar u nadien uw reis verder zette doorheen Europa (CGVS, p. 5-6) en in meerdere landen een nieuw verzoek tot internationale bescherming indiende*”.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de omstandigheden waarin hij gedurende die korte periode is terecht gekomen, voldoen aan de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie supra).

De pertinente motieven dienaangaande van de commissaris-generaal worden door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: “*Ook verkreeg u weldegelijk onderdak van de sociale diensten in Italië (CGVS, p.7). Echter voldeed dit niet aan u verwachtingen doordat uw medebewoners veel lawaai maakten en rookten (CGVS, p.6). Ook werd u er geslagen door verschillende personen en vroeg u aan de sociale diensten of u een ander onderkomen kon krijgen (ibid.). Dit was echter niet mogelijk en ze vroegen u naar een ander land te gaan (ibid.). In dit verband kan echter worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs aanbrengt van de situatie waarin u diende te leven, noch van de klacht die u bij de politie indiende nadat u geslagen werd (ibid.). Ook is het weinig aannemelijk dat de Italiaanse sociale dienst u nadat ze u wel documenten bezorgen zouden aanmanen om naar een ander land te gaan. Ten slotte dient in dit verband te worden opgemerkt dat u slechts zeer beperkte stappen zette om een nieuw onderkomen te vinden. U ging namelijk enkel naar de sociale diensten en probeerde op geen enkele andere manier aan onderdak te komen (CGVS, p.8).*

Voorst stelt u ook dat u werk vond in Italië (CGVS, p.7, 9), maar u deze jobs door uw astma niet kon blijven doen (CGVS, p.7, 8). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u voornamelijk zwartwerk deed (CGVS, p.10) en dat u geen enkel initiatief nam om aan legaal werk te geraken of om werk te zoeken dat u ondanks uw astma wel zou kunnen uitoefenen. U deed namelijk geen beroep op organisaties of interimkantoren die u zouden kunnen helpen om aan werk te geraken (CGVS, p.10).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u in Italië zelf geen medische hulp heeft gezocht aangezien u noch een dokter consulteerde, noch naar het ziekenhuis ging (CGVS, p.8-9).”

Verzoeker is de mening toegedaan dat niet afdoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel; hij verwijst hiertoe naar zijn longproblemen, astma en concentratieproblemen. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij enkel omwille van het hebben van astma en concentratieproblemen beschikt over een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie waaruit blijkt dat statushouders met (ernstige) fysieke of mentale problemen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tweedelijnsopvang. Deze inlichtingen kunnen echter niet zomaar worden doorgetrokken naar

verzoekers persoonlijke situatie nu niet kan blijken dat hij zelf kampt met dergelijke ernstige fysieke of mentale problemen. Er liggen immers geen medische documenten voor die zijn beweerde fysieke en mentale problemen of enige andere kwetsbaarheid op enige wijze kunnen staven. In die zin maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij geen regulier werk kon krijgen vanwege zijn beweerde medische aandoeningen.

Dat er een tekort is aan sociale huisvesting, die pas na een bepaalde verblijfsperiode toegankelijk wordt en dat de toegang tot particuliere huisvesting moeilijk is, wordt niet betwist maar neemt niet weg dat verzoeker weldegelijk in staat was om een beroep te doen op de sociale diensten in Italië om hem van onderdak te voorzien (NPO, p. 7). Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij persoonlijk in Italië verplicht werd op straat te verblijven of er in mensonwaardige omstandigheden te leven. Verzoeker is immers vertrokken uit het appartement dat hij via de sociale diensten had gekregen, waarbij hij overigens geen enkel bewijskrachtig element neerlegt dat zijn bewering dat hij in het appartement werd geslagen en aangifte deed bij de politie kan staven. De Raad kan verder op geen enkele wijze afleiden dat verzoeker, behalve een eenmalige vraag aan de sociale diensten om een ander onderkomen, enige poging zou hebben ondernomen om in Italië bij officiële instanties te informeren naar andere huisvesting. Er blijkt geenszins dat verzoeker verdere stappen heeft ondernomen of op een andere manier heeft geprobeerd aan onderdak te komen.

Evenmin nam verzoeker, na het verkrijgen van zijn verblijfsstatus, enig initiatief om aan legaal werk te geraken of om werk te zoeken dat hij ondanks zijn beweerde astma wel zou kunnen uitoefenen (NPO, p. 10), nu hij amper tien dagen nadat hij een verblijfsstatus kreeg uit Italië vertrok. Medische hulp heeft verzoeker ook nooit gezocht gezien hij nooit een dokter consulteerde of naar het ziekenhuis ging (NPO, p. 8-9). Waar verzoeker verwijst naar taalproblemen blijkt evenwel dat hij nooit taallessen heeft gevolgd in Italië (NPO, p. 9).

Verzoeker geeft duidelijk blijk van zelfredzaamheid daar hij in staat was in meerdere landen, zoals Zweden, Zwitserland, Frankrijk en Oostenrijk, een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij tevens langdurig in Duitsland heeft verbleven en gewerkt. Omdat verzoeker zich duidelijk staande kan houden, mag van hem worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert en zelf de nodige initiatieven neemt om zijn rechten te doen gelden. In deze zin treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoeker, in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen werd geconfronteerd, niet aantoont dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat verzoeker in Italië daartoe enige ernstige stap heeft ondernomen terwijl van hem kan worden verwacht dat hij uit eigen beweging contact zou hebben gezocht met de bevoegde overheidsinstanties of organisaties die zich richten op onder meer personen met internationale bescherming om te informeren naar mogelijke ondersteuning.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in Italië als (voorgehouden kwetsbaar) persoon die er internationale bescherming geniet, basisvoorzieningen zoals inkomen, werk, medische hulp of huisvesting zou zijn ontcijgd.

De Raad benadrukt in deze wederom dat verzoeker Italië reeds heeft verlaten amper tien dagen na ontvangst van zijn verblijfsdocumenten en dat hij maar zeer beperkte stappen heeft gezet om aldaar een duurzaam bestaan op te bouwen, hetgeen niet getuigt van een oprechte intentie. Door een loutere herhaling van de verklaringen die hij reeds heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, toont verzoeker niet aan dat hij concrete pogingen heeft ondernomen om te proberen een eigen bestaan uit te bouwen of zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden, noch toont hij concreet aan dat hij daadwerkelijk was verhinderd om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Gelet op voorgaande overwegingen en in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij na terugkeer naar Italië niet in staat is zelf financieel in te staan voor zijn levensbehoeften, alsook voor eventuele medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor zijn mentale of fysieke gezondheid.

Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen getuigen van diverse problemen op het vlak van huisvesting en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Italië, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer.

Verzoekers geval wordt dan ook niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Italië, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig, nu, het weze herhaald, er geen medische stukken voorliggen die zijn beweerd fysieke of psychische problemen of beweerd kwetsbaarheid op enige wijze staven. Aldus toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.8. Alles samen genomen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich in Italië bevond in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De Raad is verder van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Hij heeft niet concreet aannemelijk gemaakt dat deze bescherming ontoereikend is noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de lidstaat waar verzoeker statushouder is en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is, voor zover dienstig, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES